

Arrest

nr. 259 561 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDENBERGHE loco advocaat B. LOOS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 september 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 september 2019. Op 25 september 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 15 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse Pashtoun geboren op 15/09/2001 in Haidarkani en een soennitische moslim. U bent afkomstig uit Haidarkhani, Mehtarlam in de provincie Laghman en woonde daar tot 2008. Nadien verhuisde u samen met uw familie naar Kabul waar u woonde tot aan uw vertrek.

Uw broer, [Aj.W.] werkte sinds 2007 als tolk in dienst van de Amerikanen toen zijn activiteiten in het dorp waar jullie woonden bekend werden. Volgens uw verklaringen verhuisden jullie in 2008 naar Kabul naar de Yakakot-wijk, meer specifiek naar Qali-i-Ali Mardan. In november 2011 werden jullie thuis aangevallen door onbekende gewapende mannen, uw vader werd geslagen en uw zus F. raakte gewond. Door deze problemen besloot uw familie opnieuw te verhuizen naar Nowrozabad. In februari en maart 2013 werd uw broer opnieuw telefonisch bedreigd en werd besloten dat hij het land zou verlaten. Van Nowrozabad gingen jullie terug naar politiedistrict 9 naar Banaie waar u verbleef tot uw vertrek. Daar was alles aanvankelijk rustig tot uw vader twee jaar voor uw vertrek werd tegengehouden op weg naar zijn werk door de Taliban. De Taliban dreigde via uw vader ermee om u, uw broer en uw zussen te doden indien uw vader er niet zou in slagen om uw broer aan hen uit te leveren. Kort voor uw vertrek begin mei 2018 werd uw vader twee dagen ontvoerd toen hij op weg was naar zijn winkel. Toen hij zijn ontvoerder beloofde zijn zoon aan hem uit te leveren, werd hij vrijgelaten. Na zijn vrijlating nam hij u, uw broer, uw zussen en uw moeder dringend mee naar het huis van een vriend, en drong er op aan dat jullie het land verlieten. Deze vriend van uw vader S. zocht voor jullie een smokkelaar en na twee nachten vertrokken u en uw broer Ak. richting Iran en daarna richting Turkije. Op de Iraans-Turkse grens raakten jullie elkaar kwijt. Nadat u een tijdje op hem wachtte in Turkije, reisde u verder naar Griekenland. Daar kreeg u de kans om naar België te komen waar u op 24 september 2019 aankwam en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten op 25 september 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende stukken voor: uw originele taskara (o) en een officiële vertaling van uw taskara (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging door de Taliban vreest omwille van bedreigingen die uw vader en uw familie kreeg naar aanleiding van het werk van uw broer als tolk voor buitenlandse militairen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat uw familie na het vertrek van uw broer uit Afghanistan nog gevisieerd werd door de Taliban omwille van zijn werk.

Hoewel er kan aangenomen worden dat uw broer problemen ervaarde door zijn werk als tolk voor buitenlandse troepen, zijn uw verklaringen over de problemen die zich na zijn vertrek zouden hebben voorgedaan vaag, weinig concreet en bovendien weinig logisch te noemen. Zo is het opmerkelijk dat de Taliban in de drie jaar na het vertrek van uw broer, geen pogingen meer ondernam om uw broer te vinden, om dan plots, uit het niets, twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uw vader terug te bedreigen om uw broer aan hen uit te leveren (NPO, p. 7). Deze manier van handelen van de Taliban is weinig logisch, men kan immers veronderstellen dat indien de Taliban uw broer had willen vinden zij geen drie jaar zouden wachten. Gedurende deze drie jaar slaagden u en uw broer om school te lopen: u verklaarde een jaar school te lopen in Nowruzabad en nadien twee jaar school in Lhesa Haji Abdul Kadir in de buurt van uw woonplaats (NPO, p. 14) zonder noemenswaardige problemen of voorzorgsmaatregelen (NPO, p. 14 en p. 18). Bovendien dient erop gewezen te worden dat u zelf aangaf dat jullie woon- en verblijfplaats sinds het vertrek van uw broer in 2013 steeds in het politiedistrict/zone 9 lag (Verklaring DVZ, Persoongegevens, punt 10), en bij nazicht van de door u opgegeven woonplaatsen en scholen blijkt dat de eerste verblijfplaats waar jullie domicilie lag en de aanval plaatsvond, namelijk in Ali Mardan Kalay en uw laatste tijdelijke verblijfplaats in Banaie, waar jullie woonden toen uw vader bedreigd werd, dicht bij elkaar in de buurt liggen, de bewijsstukken hiervoor zijn toegevoegd aan uw dossier. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Nog opmerkelijker is de vaststelling dat ondanks uw verklaring dat de bedreigingen aan het adres van uw vader steeds intenser werden (NPO, p. 18), de Taliban eigenlijk louter dezelfde vraag aan uw vader

herhaalden gedurende twee jaar namelijk waar uw broer zich bevond. Deze vaststelling doet al de wenkbrauwen fronsen omdat men zou kunnen veronderstellen dat de Taliban gezien het goed uitgeruste intelligentienetwerk met tal van informanten in de stad Kabul, geen vijf jaar lang in het ongewisse zou blijven over uw broer, en daarom lijkt uw verklaring dat zij gedurende al die tijd bleven eisen dat uw vader uw broer aan hen zou uitleveren (NPO, p. 21) weinig waarschijnlijk. Daarenboven kan het verwonderen dat gezien de capaciteit van de Taliban om uw vader telkens opnieuw te traceren, ook al veranderde hij zijn routes en hun geslaagde poging hem te ontvoeren (NPO, p. 7, 18), de Taliban klaarblijkelijk geen verdere pogingen ondernam om uw broer op te sporen. Zo lieten ze het na om bij jullie thuis te komen zoeken, noch zochten zij naar één van jullie in de winkel in market Aryana, een winkel die uw vader sinds jaar en dag uitbaatte, noch zochten zij in jullie tijdelijke verblijfplaats in Banaie die toebehoorde aan de vriend van uw vader, S., die de winkel naast die van uw vader uitbaatte (NPO, p. 8, 16). Er kan immers aangenomen worden dat als de Taliban uw vader telkens kon traceren, dat zij ook de weg naar de winkel en de weg naar jullie verblijfplaats gemakkelijk konden te weten komen. En hoewel u aangaf dat uw vader nog nauwelijks het huis verliet na zijn ontvoering en na uw vertrek, stuurde hij u in december, u was toen in Griekenland, wel een officiële vertaling van uw taskara (NPO, p. 16) en slaagde hij erin een deel van zijn winkel te verkopen om uw reis en die van uw broer Ak. te kunnen financieren (NPO, p. 9). Daarenboven stelt zich evengoed de vraag waarom uw vader niet zei dat uw broer naar het buitenland vertrokken was, maar bleef volhouden dat hij hem zou uitleveren aan hem en dat tot vijf jaar na zijn vertrek (NPO, p. 21). In het licht van bovenstaande vaststellingen lijken uw verklaringen over de bedreigingen door de Taliban vaag, weinig concreet en weinig plausibel en is de lakse houding van de Taliban, indien zij uw familie werkelijk wilden viseren omwille van de activiteiten van uw broer, weinig aannemelijk. Deze vaststellingen doen ernstige vragen rijzen of de gebeurtenissen wel plaats hebben gevonden zoals u ze verklaart.

Verder dient er vastgesteld te worden dat u het naliet om bij DVZ een cruciaal element in uw asielrelaas te vermelden, namelijk de ontvoering van uw vader door de Taliban. Uw verklaring dat uw vader twee dagen werd vastgehouden, waarna hij u en uw broer Ak. met aandrang verzocht om te vluchten (NPO, p. 18), vermeldde u niet tijdens uw gehoor bij DVZ. Toen u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud te kans kreeg om opmerkingen te maken bij het verslag, gaf u hierover niets aan. Toen u werd gevraagd of u alle essentiële elementen had kunnen weergeven bij DVZ, antwoordde u ja (NPO, p. 4). Pas veel later tijdens het onderhoud bracht u plots de ontvoering van uw vader naar voor (NPO p.18). Toen u gevraagd werd waarom, antwoordde u eerst dat deze vraag niet werd gesteld op DVZ, wat natuurlijk niet volstaat als antwoord en toen u opnieuw werd gevraagd waarom u het bij het begin van het persoonlijk onderhoud niet vermeldde zei u dat u nerveus was en dat u dacht dat u dit niet kon delen (NPO, p. 19). Dit verklaart geenszins waarom u naliet recht te zetten dat u een cruciaal element in uw asielrelaas, namelijk de ontvoering van uw vader door de Taliban, ontbrak. Dit was immers de directe aanleiding voor uw vlucht, want volgens uw verklaringen nam uw vader jullie meteen na zijn thuiskomst dringend mee naar een huis van een vriend (NPO, p. 19) en drong hij er op aan dat jullie het land verlieten. Volgens uw advocate sprak u in een eerdere consultatie met haar over deze ontvoering (NPO, p. 20). Echter kan sowieso niet aangenomen worden dat u dergelijk belangrijk feit niet zou aanhalen op de DVZ, nog los van het feit dat u zelfs verzuimde dit aan het begin van het onderhoud te vermelden ondanks de expliciete vraag of u alle essentiële elementen op de DVZ heeft kunnen vertellen. Deze vaststelling doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde ontvoering.

Bovendien zijn uw verklaringen over de omstandigheden van zijn ontvoering vaag, beperkt en weinig concreet te noemen. Gevraagd hoe u over de ontvoering te weten kwam, geeft u op laconieke wijze aan dat uw vader u dit na zijn vrijlating had verteld. Echter blijkt evenzeer dat uw vader voor een periode van twee dagen werd ontvoerd en hij in de periode voordien op regelmatige wijze werd bedreigd. Dat u pas na zijn vrijlating over de ontvoering te weten kwam doet dan ook de wenkbrauwen fronsen (NPO p.18-19). Wanneer u wordt gevraagd wat uw vader deelde met u over de ontvoering, verklaart u dat hij u enkel zei dat hij ontvoerd was en niets anders omdat u op dat moment klein was (NPO, p. 19), u was toen 17 jaar oud. Uw antwoord dat u minderjarig was, volstaat echter niet als verklaring voor het volledige gebrek aan informatie over deze ontvoering. Immers, deze ontvoering was de aanleiding voor de vlucht van u en uw broer, en het is moeilijk aan te nemen dat uw vader na het zich voordoen van zo'n ernstig incident, dat voor hem de aanleiding was om u en uw broer te laten vertrekken, u niet zou voorzien met de nodige informatie omtrent deze ontvoering, nog los van het feit dat hij redelijkerwijs ook wist dat u een verzoek tot internationale bescherming zou indienen. Sowieso mag er van een verzoeker verwacht worden dat hij alle nodige informatie omtrent zijn asielaanvraag geeft, en kan men veronderstellen dat u ook zou op de hoogte zou willen gebracht worden en actief informatie zou hebben ingewonnen te meer omdat u en uw oudere broer Aj. die hier in België woont, in contact zijn met uw vader en u had dus ruimschoots de mogelijkheid om de omstandigheden van zijn ontvoering te

bevragen. U had daartoe bovendien ruimschoots de tijd tussen uw aankomst 24 september 2019 en uw gehoor in oktober 2020.

Daarenboven mag het ten zeerste verbazen dat de Taliban na vijf jaar vruchteloze pogingen om uw broer te vinden, uw vader simpelweg vrijlieten met dezelfde vage belofte dat hij zijn zoon aan hen zou uit te leveren (NPO, p. 18). Het valt moeilijk aan te nemen dat de Taliban nadat zij de moeite hadden genomen om uw vader te ontvoeren, hier opnieuw genoeg mee zou nemen, wetende dat uw vader in de twee jaar voor uw vertrek ondanks verschillende bedreigingen nooit was ingegaan op dezelfde eis (NPO p. 7). In het licht van deze vaststelling is uw verklaring dat uw vader zonder verdere voorwaarden door de Taliban werd vrijgelaten (NPO, p. 21) weinig plausibel te noemen. Deze onwaarschijnlijke manier waarop de ontvoering van uw vader zich ontknoopte, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder en maakt samen met de vaagheid van uw verklaringen, het gebrek aan concrete informatie over de ontvoering door de Taliban en de vaststelling dat u naliel om deze ontvoering te vermelden in uw asielrelaas, dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op losse schroeven komt te staan.

Verder dient er te worden opgemerkt dat ondanks het zware dreigement van de Taliban, namelijk dat zij heel de familie zouden uitmoorden indien uw broer niet zou worden uitgeleverd, er zich sinds de vrijlating van uw vader in mei 2018 over een periode van ruim 2 jaar klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden. Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw ouders en uw zussen al die tijd in Kabul verbleven (NPO p.10). U gaf wel aan dat uw familie zich voortdurend zou verplaatsen van jullie huis naar het huis van de vriend van uw vader (NPO, p. 8). Los van het feit dat dit gezien de ongeloofwaardige ontvoering weinig aannemelijk overkomt, kan sowieso niet worden ingezien dat de Taliban er gedurende deze zeer ruime periode niettemin niet in zou slagen uw familie te lokaliseren indien ze hen werkelijk willen viseren. Naast het feit dat beide locaties niet ver uit elkaar liggen, kan er nogmaals op worden gewezen dat de Taliban in Kabul over een goed uitgeruste intelligentienetwerk met tal van informanten beschikt in de stad Kabul. Dat uw familie tot op heden nog steeds in Kabul heeft kunnen leven zonder verdere incidenten of dreigementen inzake uw broer, is een verdere bevestiging van het weinig geloofwaardig karakter van de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Er dient ten slotte worden aangestipt dat u zich niet louter kan beroepen op de problemen die uw broer destijds had omwille van zijn beroep als tolk om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. In het kader van de asielaanvraag van uw broer W.Aj. werd besloten tot een erkenning als vluchteling. Er dient echter op gewezen te worden dat elk verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld op zijn individuele merites. Op basis van bovenstaande kan er geoordeeld worden dat er hier geen sprake is van een actueel risico op vervolging waaraan u bloot zou staan omwille van de problemen van uw broer.

De documenten die u neerlegt om uw asielrelaas te staven, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en de vertaling ervan bevat louter persoonsgegevens wijzen er enkel op dat u van Afghaanse nationaliteit bent, wat hier niet ter discussie staat. Deze taskara bevat echter geen informatie over de door u ingeroepen problemen met de Taliban en kunnen deze dan ook niet aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en verwijst hierbij naar de eerdere aanval op jullie woonplaats en de bedreigingen die uw vader kreeg. U stelt dat u omwille van u omwille van de werkzaamheden van uw broer zou gevisieerd worden door de Taliban. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar uw familieband met uw broer Aj. verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van het feit dat u familie bent van een vervolgd persoon minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren

van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u familie bent van een vervolgd persoon maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3 tot 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij met betrekking tot de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"Verzoeker volhardt in de motieven van zijn asielrelaas, namelijk de vrees voor vervolging omwille van het profiel van zijn broer als voormalig tolk voor de Amerikanen."

2.3. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift vooreerst de volgens haar geldende principes als volgt uiteen:

"2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

De Raad herinnert in het arrest nr. 195 228 van 20 november 2017 van de Algemene Vergadering, aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat "Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd." (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) "volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Uit het arrest "Elgafaji" volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de "doodstraf", "executie", "foltering" of "onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing", de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op "algemener risico op schade". Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen "bedreiging" (art. 15, sub c)) en "bepaalde gewelddadigheden" (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een "algemener risico op schade" vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen "leven of persoon" ernstige fysieke verwondingen, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als "ernstig" worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 34-35; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum- Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, sub c, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak "Elgafaji", noch in de zaak "Diakité" uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens ("improvised explosive devices" (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a) In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Niet het gehele Afghaanse grondgebied wordt op dit moment getroffen door willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger erdoor geraakt wordt.

Dit betekent niet dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Er dient immers ook gekeken te worden naar de tweede hypothese.

b) De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Voor verzoekende partij zijn die persoonlijke omstandigheden voorhanden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haren hoofd bestaat."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in de stad Kabul, die volgens haar immers de context vormt waarbinnen de persoonlijke omstandigheden moeten worden beoordeeld. De verzoekende partij citeert uit het rapport "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van december 2020 en uit het rapport "NANSEN NOTA 2020-3. Kabul als intern beschermingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming" van NANSEN van november 2020 met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden die volgens haar tot gevolg hebben dat zij in vergelijking met een andere persoon een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de stad Kabul, wijst de verzoekende partij erop dat haar familie woonachtig is in het negende district in Kabul. Zij stelt dat in dit district een groot aantal diplomatieke posten zijn gevestigd in de zogenaamde "Green Zone". Zij citeert uit het rapport "Kabul Unpacked. A geographical guide to a metropolis in the making" van het Afghan Analysts Network van 2 maart 2019. De verzoekende partij betoogt dat er zich in dit district een groot aantal strategische doelwitten van de opstandelingen bevinden, waardoor de omwonenden een hoger risico lopen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld. Zij wijst er tevens op dat door het district de "Jalalabad Road" loopt en stelt dat deze snelweg een strategisch doelwit vormt voor de opstandelingen. Zij citeert dienaangaande uit het rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City,

Mazar-e Sharif and Herat City. Country of Origin Information Report van EASO van augustus 2020. Zij stelt: "Omwille van de ligging van de woning van verzoekers familie loopt hij een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten opzichte van andere inwoners in Kabul". Verder wijst de verzoekende partij erop dat de grote toevloed van IDP's en terugkeerders in Kabul zorgt voor een verhoogde druk op de arbeidsmarkt en dat de werkloosheidscijfers de laatste jaren stijgen. Zij citeert uit het rapport *"Afghanistan. Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City. Country of Origin Information Report"* van EASO van augustus 2020. Vervolgens stelt zij als volgt in haar verzoekschrift:

"Nu verzoekers vader zijn winkel heeft verkocht is het waarschijnlijk dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Kabul, de enige is die het gezin financieel kan ondersteunen. De arbeidsmarkt in Kabul staat onder hoge druk waardoor de jobopportunities voor verzoeker beperkt zijn. Vaak kunnen terugkeerders slechts aan de slag als dagloners waardoor hun inkomen onstabiel is. Deze situatie zal er onvermijdelijk toe leiden dat verzoeker binnen (of buiten) de stad korte of langere verplaatsingen zal moeten maken. Zo loopt hij een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Er zijn voor verzoeker persoonlijke omstandigheden voorhanden die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in verzoekers hoofde bestaat.

Dit maakt dat verzoeker in een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet op het Afghaanse grondgebied.

Verzoekende partij meent dat zij vanwege haar specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

2.4. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een uittreksel uit het rapport *"Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note"* van EASO van december 2020 (stuk 2),
- een uittreksel uit het rapport *"Afghanistan. Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City. Country of Origin Information Report"* van EASO van augustus 2020 (stuk 3),
- een uittreksel uit het rapport *"NANSEN NOTA 2020-3. Kabul als intern beschermingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming"* van NANSEN van november 2020 (stuk 5), en
- een uittreksel uit het rapport *"Kabul Unpacked. A geographical guide to a metropolis in the making"* van het Afghan Analysts Network van 2 maart 2019 (stuk 6).

De verzoekende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kabul in het bijzonder bespreekt en voornamelijk ingaat op de oprukkende taliban ingevolge de terugtrekking van de buitenlandse troepen uit Afghanistan. In deze aanvullende nota citeert zij uit verschillende rapporten, artikels en landeninformatie.

3. De verwerende partij brengt een nota met opmerkingen bij. In deze nota stelt de verwerende partij onder meer als volgt:

"2.4.1 Vooreerst verwijst verwerende partij eveneens naar de EASO Guidance Note: Afghanistan van december 2020 (https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) die de conclusie betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul in de bestreden beslissing bevestigt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In wat volgt zal blijken dat verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft de Nansen Note van november 2020 betreffende Kabul als intern vestigingsalternatief, benadrukt verweerder vooreerst dat verzoeker jarenlang woonachtig was in Kabul stad, dat zijn familie er tot vandaag nog steeds woont, en dat er aldus geen sprake is van de toepassing van een intern vestigingsalternatief. Waar in de nota de veiligheidssituatie in de stad Kabul wordt besproken en verwezen wordt naar verschillende internationale rapporten, zoals ook geciteerd in het verzoekschrift, stelt verweerder vast dat deze informatie geen afbreuk doet aan de analyse en beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Kabul in de bestreden beslissing, die gebaseerd is op het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation van september 2020. Uit de nota van Nansen van november 2020 blijkt geenszins dat voormelde beoordeling niet langer correct is.

2.4.2 Voorts stelt verzoeker dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Kabul verhogen. Concreet meent verzoeker dat hij een verhoogd risico loopt omdat zijn familie in de hoofdstad woonachtig is in het 9de district. Verzoeker verwijst ter zake naar en citeert uit een rapport van het Afghan Analyst Network van maart 2019 met als titel *Kabul Unpacked: a geographical guide to a metropolis in the making*, waarin de verschillende politiedistricten in de stad worden besproken. Verzoeker stelt dat in het 9de district waar hij woonachtig was, een groot aantal strategische doelwitten van opstandelingen zijn gelegen. Hij verwijst hierbij naar de Kabul Green Zone waar diplomatieke posten zijn gesitueerd, en naar de Jalalabad Road, de snelweg richting Jalalabad die door het district loopt. Betreffende de Jalalabad Road, citeert hij nog uit het EASO rapport, *Afghanistan: Key socio-economic indicators: Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City* van augustus 2020. Verzoeker concludeert dat hij omwille van de ligging van de woning van zijn familie, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten opzichte van andere inwoners van Kabul. Verzoeker wijst er vervolgens op dat er in Kabul een gebrek is aan werkgelegenheid. Hij citeert ter zake uit het hierboven genoemde EASO rapport. Verzoeker meent dat daar zijn vader zijn winkel heeft verkocht, het nu waarschijnlijk is dat hij in geval van terugkeer naar Kabul, de enige zal zijn die het gezin financieel kan ondersteunen. Hij wijst erop dat de arbeidsmarkt in Kabul onder hoge druk staat en dat de jobopportunities zeker voor terugkeerders beperkt zijn. Verzoeker stelt dat terugkeerders vaak slechts aan de slag kunnen als dagloners en dat deze situatie er toe zal leiden dat hij binnen (of buiten) de stad korte of langere verplaatsingen zal moeten maken die tevens een verhoogd risico vormen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.4.2.1 Verweerder wijst er vooreerst op dat ondanks het feit dat verzoeker jarenlang in Kabul in het 9de district heeft gewoond, hij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zelf heeft aangehaald dat er wat hem betreft een groter risico bestaat om onbedoeld het slachtoffer te worden van een aanslag of gewapende aanval op een overheidsdoelwit. Dit element wordt voor het eerst opgeworpen in het verzoekschrift.

Verder merkt verweerder op dat uit de informatie over het 9de district in Kabul stad die aan het verzoekschrift werd toegevoegd, blijkt dat het betreffende district zeer divers is. Het geciteerde rapport van het Afghan Analyst Network stelt dat er naast een gedeelte van de Kabul Green Zone in het 9de district ook zeer begeerde woonblokken zijn gelegen uit de Sovjetperiode, evenals nieuwere commerciële en residentiële wijken en industriezones. Bijgevolg kan niet zonder meer besloten worden dat in het hele 9de district het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld aanzienlijk hoger ligt dan in de rest van de stad. Waar in het verzoekschrift staat te lezen dat er op en langs de Jalalabad Road criminele activiteiten en soms veiligheidsincidenten plaatsvinden ten gevolge van het conflict tussen de Afghaanse nationale veiligheidstroepen en de opstandelingen, repliceert verweerder dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat de veiligheidssituatie op en langs deze weg op het grondgebied van de stad Kabul significant slechter zou zijn dan de globale situatie in de stad. Aldus blijkt uit voornoemde informatie geenszins dat er zonder meer kan worden geconcludeerd dat een burger in heel het 9de district een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verweerder verwijst ter zake nog naar de bestreden beslissing waarin wordt opgemerkt dat high profile aanslagen in Kabul waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd, minder frequent zijn geworden omdat de opstandelingen meer zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad targeted killings betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Verweerder meent overigens dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van een aanslag door een terreurorganisatie kan verminderen door zones en

instellingen te vermijden die als doelwitten van deze terreurorganisaties worden aangeduid. Verzoeker toont geenszins aan dat dit wat hem betreft niet mogelijk zou zijn.

Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat de familie in het verleden al verhuisde van de provincie Laghman naar Kabul stad en binnen Kabul stad van de wijk Yakatoot naar Nowrozabad en ten slotte naar Banayee (zie notities persoonlijk onderhoud, p.5). Al deze plaatsen liggen in het 9de politiedistrict van Kabul (zie kaarten in de blauwe map van het administratief dossier en Verklaring DVZ, persoonsgegevens, punt 10). Dat verzoeker en zijn familie steeds binnen het 9de district verhuisden, en zijn familie luidens het verzoekschrift daar nog steeds woont, relativeert het beweerde verhoogde risico op willekeurig geweld aldaar. Verweerder merkt hierbij nog op dat niets verzoeker (en zijn familie) ervan weerhoudt om zich in een ander deel van Kabul stad te vestigen.

2.4.2.2 Voorts benadrukt verweerder dat verzoekers stelling dat hij zich bij een terugkeer naar Kabul misschien zal moeten verplaatsen om te gaan werken, louter een hypothetische bewering is. Verzoeker laat tevens na zijn stelling als zou een verplaatsing naar een hypothetische werkplek beschouwd moeten worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, verder in concreto te onderbouwen. Verzoeker toont bijgevolg ook hiermee niet aan dat hem de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) Vw. dient te worden toegekend.

Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat waar verzoeker stelt dat zijn vader zijn winkel moest verkopen om zijn reis te bekostigen, het één van de twee winkels van zijn familie betreft. Op het moment van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, d.d.20/10/2020, was zijn vader, die kleermaker is, nog steeds in het bezit van een winkel (zie notities persoonlijk onderhoud, p.9). Wat betreft de verklaring van verzoeker dat zijn vader niet meer naar zijn werk zou gaan en steeds binnenshuis zou blijven (zie notities persoonlijk onderhoud, p.13), verwijst verweerder naar de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing betreffende de ongeloofwaardig bevonden problemen van verzoeker en zijn familie. Overigens was deze bewering aangaande het werk van zijn vader tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader soms nog naar zijn winkel gaat (zie notities persoonlijk onderhoud, p.9).

2.4.3 Verweerder concludeert dat verzoeker geen bewijs levert dat hij specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus moet in zijn hoofde daarom niet lager worden ingeschaald."

In de nota met opmerkingen van de verwerende partij zijn weblinks opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020, en
- de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentfraude" van Cedoca van 14 januari 2021.

De verwerende partij brengt tevens een aanvullende nota bij waarin zij de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kabul in het bijzonder bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report" van EASO van juni 2021,
- de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van Cedoca van 15 juni 2021,
- het rapport "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, en
- het rapport "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij en haar familie door de taliban worden bedreigd omwille van de werkzaamheden van haar broer als tolk voor de Amerikanen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij haar taskara en een officiële vertaling van haar taskara voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Deze documenten bevestigen echter enkel haar identiteit, een element dat heden niet wordt betwist.

Deze documenten volstaan op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018 als uit de EASO guidance note van december 2020, blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten, nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond, daar de overheid in het algemeen in de onmogelijkheid is om hen te beschermen van een dergelijke vervolging. Het loutere gegeven dat de broer van de verzoekende partij problemen gekend heeft omwille van zijn job als tolk voor de Amerikanen en het gegeven dat haar broer als vluchteling erkend werd volstaan op zich niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen.

In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met haar persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De vraag die dient onderzocht te worden is of er concrete aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij omwille van haar profiel als familielid van iemand die voor de Amerikanen getolkt heeft een risico loopt op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst er ook op dat gegronde vrees voor vervolging een belangrijk onderdeel van de vluchtelingendefinitie is. Vrees impliceert ook een toekomstige gebeurtenis. Het begrip vrees valt uiteen in een subjectieve en een objectieve vrees. Subjectieve vrees is op zich onvoldoende om als vluchteling erkend te worden. Deze subjectieve vrees moet ondersteund worden door een objectieve vrees. Deze

gegronde vrees moet gebaseerd zijn op objectieve gegevens. Eerdere vervolging kan een rol spelen bij de vraag naar de gegrondheid van een toekomstige vrees.

In het verzoekschrift en de aanvullende nota gaat de verzoekende partij verder in op de gewijzigde en volatiële situatie in Afghanistan en in de hoofdstad Kabul. Daargelaten de vraag in deze stand van zaken of er geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij dat zich afspeelt na het vertrek van haar broer uit Afghanistan, dient onderzocht te worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar de hoofdstad van Afghanistan een risico loopt op vervolging omwille van de werkzaamheden van haar broer in de gewijzigde omstandigheden in de hoofdstad Kabul.

6.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, stelt de Raad met betrekking tot de feitelijke voorliggende situatie het volgende vast.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, gevolgd door het oosten en het noorden. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2020 817 burgerslachtoffers (255 doden en 526 gewonden). Volgens ACLED werden van 1 januari 2020 tot 28 februari 2021 211 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig, al worden niet alle aanslagen opgeëist. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen binnen een patroon waarbij grote aantallen burgerslachtoffers in steden worden

vermeden maar waarbij in hogere mate gerichte aanslagen, vaak met magnetische bommen, op specifieke profielen worden gepleegd... Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF) en overheidsmedewerkers, en specifieke profielen zoals journalisten en mensenrechtenverdedigers. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019 en 2020. High profile aanvallen en complexe aanslagen zijn minder frequent geworden omdat de opstandelingen, vooral sinds het laatste kwartaal van 2020, zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen, zelfmoordaanslagen en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's zijn de tactieken die hierbij het vaakst worden gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is, na een scherpe afname in 2019, opnieuw toegenomen. ISKP heeft nog een operationele capaciteit in de stad Kabul en was sinds maart 2020 verantwoordelijk voor een aantal high impact aanslagen met burgerslachtoffers tot gevolg.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in december 2020 zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In haar aanvullende nota wordt deze analyse door de verzoekende partij betwist. Zij wijst op recente ontwikkelingen in Afghanistan, meer bepaald de snel oprukkende taliban ingevolge de terugtrekking van de buitenlandse troepen uit Afghanistan. Zij betoogt dat de taliban vele districten hebben veroverd, dat zij de stad Kabul naderen en dat er wordt gewaarschuwd voor instabiliteit en een burgeroorlog in Afghanistan. Ter terechtzitting repliceert de verwerende partij dat de situatie in de stad Kabul niet is gewijzigd en dat de uiteenzetting van de verzoekende partij louter hypothetisch is.

De Raad stelt evenwel vast dat in de door de verwerende partij zelf bijgebrachte COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 15 juni 2021 (zie weblink opgenomen in de aanvullende nota van de verwerende partij) onder meer wordt gesteld als volgt:

"According to analysts, the Taliban adopted a new approach in 2020. Refraining from high-profile and mass-casualty attacks in major cities, the militants have shifted their tactic to the targeted killing of civilians (government employees, journalists, human rights activists, moderate religious leaders and women in public roles) in urban areas such as Kabul. This new tactic is described as a response to the agreement the insurgency group signed with the US in February 2020, expecting the militants not to hit urban centres with suicide bombings and other mass-casualty attacks. A Kabul-based political analyst cited by Gandhara described the new Taliban strategy as 'to win the support or submission of the population in government-controlled areas, particularly in urban centers, through intimidation and

psychological warfare'. The militants' drive to frighten and weaken Afghanistan's civil society and to silence critical voices is also mentioned. According to Human Rights Watch (HRW), the Taliban have engaged in a pattern of threats, intimidation and violence against media workers in areas under their influence as well as in the capital Kabul. Commanders and fighters often use information on journalists' work, family and movements to pressure them to self-censor, quit their work or face violent consequences. Reports also indicate that certain Taliban factions take advantage of the current insecurity as a cover to settle political scores.

Several sources in 2020 and 2021 reported a sharp rise in the use of magnetic bombs attached to vehicles (often referred to as 'sticky bombs') by the Taliban in Kabul. This tactic is described as a quick, cheap, simple and relatively unpredictable way for the Taliban to demonstrate their reach in the capital while avoiding mass civilian casualties. A government intelligence official described to *The New York Times* how these magnetic bombs, assembled with plastic high explosives and powerful magnets, are smuggled into the capital by the militants using an underground courier system called *belti*. The devices can be detonated remotely and are attached as close as possible to a vehicle's fuel tank to ensure a strong explosion. According to a retired Afghan general, these kinds of attacks leave the impression that the Taliban can operate in the Afghan capital with 'near impunity', adding that 'Kabul is an open city - these Taliban live here and make their bombs here'. An Afghan security official pointed to cooperation between criminal networks and the insurgency in Kabul, offering the Taliban a wider reach and the possibility to stock explosives around the city.

Although the Taliban are presumably the driving force behind several of the targeted killings in Kabul, many have remained unclaimed, with the militant group often officially denying its involvement. *The New York Times* reported on the Taliban's strategy of not claiming responsibility for attacks in Kabul and using the unclaimed attacks for propaganda purposes to spread fear, undermine the Afghan government's ability to keep the capital safe and weaken the Kabul administration's position in the peace negotiations. In the first quarter of 2021, the American Defence Intelligence Agency (US DIA) indicated that 'the Taliban probably increased its campaign of targeted assassinations to create security vacuums in Afghanistan's major cities'.

According to International Crisis Group researcher Andrew Watkins, quoted by news agency NPR, 'the Taliban are not only at the gates of Kabul, but inside the city gates'. In December 2020, Taliban militants were reportedly openly preaching in the Kampany neighbourhood in the city. In January 2021, Taliban militants were seen strolling through the streets of the western Qalai Abdul Ali neighbourhood. Although not banned from the neighbourhood, the Afghan government and security services have reportedly been mostly in hiding in this city area. According to a local Taliban commander, cited by *The New Yorker*, the militants have been collecting taxes, providing security and patrolling the streets in Qalai Abdul Ali. The Taliban have allegedly moved into this neighbourhood from Wardak province, using the area to stage attacks in other parts of the city. In April 2021, *The National* reported on a Taliban infiltration in several districts around the Afghan capital. Security forces' members and civilians declared that militants had encircled Kabul and begun infiltrating the outer suburbs of the city. According to a security official working at the Kabul-Jalalabad Highway entrance gate, the government checkpoints at the main city gates, controlling the major roads leading to the city, are set up to monitor movement and control who comes in and out of the capital, but are poorly equipped and regularly come under attack. Police and army officers working at the Arghandeh checkpoint (near Paghman district) indicated that the Taliban have snipers in the area, have set up their own checkpoints, planted bombs and blew up several bridges. In May 2021, the presence of Taliban and Islamic State Khorasan Province (ISKP) militants was reported in the Kohdaman area north of Kabul City by local elders, who referred to growing insecurity in the region. According to analysts, cited by Gandhara, the Taliban have seized several strategic districts near Kabul since the start of the international military withdrawal on 1 May 2021, maintaining pressure on the provinces surrounding the capital and securing a passage to the city." (eigen onderlijning) (p. 10-11).

Hieruit blijkt dat er sinds 2020 een toename is van het geweld in de stad Kabul, ook zogenaamde "targeted killings" voorkomen, doelgerichte moorden op burgers met een specifiek profiel zoals bijvoorbeeld overheidsmedewerkers, journalisten en activisten. Tevens blijkt dat de taliban aanwezig zijn in sommige (buiten)wijken van de stad Kabul en van daaruit aanvallen voorbereiden en uitvoeren in andere delen van de stad. Ook blijkt dat de controleposten van de Afghaanse overheid op de invalswegen naar en in Kabul onvoldoende zijn uitgerust en regelmatig worden aangevallen. Uit de informatie geciteerd in de aanvullende nota van de verzoekende partij blijkt bovendien dat de taliban sedert de aanvang van het terugtrekkingsproces van de buitenlandse troepen uit Afghanistan vele districten hebben veroverd en dat zij ook de stad Kabul naderen. Deze vaststellingen kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als hypothetisch en vergen een nauwkeuriger onderzoek. Gelet op de erg volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de vaststelling dat de taliban reeds

openlijk aanwezig zijn in bepaalde wijken van de stad Kabul en dat er toename is van het geweld, dienen deze elementen zorgvuldiger en grondiger onderzocht te worden teneinde te kunnen nagaan in hoeverre er in deze stad sprake is van willekeurig geweld waardoor burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd voor wat de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en voor wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS